

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W GDAŃSKU**

RGD.411-3/02/MLM

Gdańsk, dnia 2 lipca 2002r.

DECYZJA NR RGD.16/2002

Na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 b ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 122, poz. 1319 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego, wszczętego z urzędu przeciwko Spółce Kapena S.A. w Słupsku w sprawie nałożenia kary pieniężnej za nieudzielenie informacji, żądanych na podstawie art. 45 ustawy antymonopolowej, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada się na skarżoną Spółkę karę pieniężną, płatną do budżetu państwa, w wysokości .... zł (słownie: ....).

UZASADNIENIE

W lutym 2002r. delegatura Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Gdańsku powzięła, w ramach utworzonego Decyzją Nr 2 Prezesa UOKiK z dnia 2 listopada 2001r. Zespołu – sieci informowania o naruszeniach przez przedsiębiorców przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów, wiadomość o dokonanej w roku 2001 koncentracji, w wyniku której włoska firma C, poprzez nabycie .... % akcji, uzyskała kontrolę nad Spółką Kapena S.A. w Słupsku. Stan wiedzy o rynku i przedsiębiorcach na nim funkcjonujących pozwalał domniemywać, że zamiar przedmiotowej operacji kapitałowej mógł podlegać obowiązkowi zgłoszenia organowi antymonopolowemu, tak pod rządami ustawy z dnia 24 lutego 1990r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz.U. z 1999r. Nr 52, poz. 547), jak i aktualnej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Ponieważ, sprawowanie kontroli przestrzegania przez przedsiębiorców przepisów ustawy należy do podstawowych zadań Prezesa UOKiK, dnia 22 lutego 2002r., wezwał on – na podstawie art. 45 – Spółkę Kapena S.A. w Słupsku (zwaną dalej K) do przekazania informacji i dokumentów, wskazanych w piśmie nr RGD. 411-3/02/MLM. [karta akt sprawy; 2], których uzyskanie było niezbędne dla ustalenia, czy na uczestnikach koncentracji spoczywał obowiązek jej notyfikacji przed Prezesem Urzędu [k.1].

Pierwsze wystąpienie pozostało bez jakiegokolwiek reakcji ze strony K. W związku z tym organ antymonopolowy wystosował dwa dodatkowe wezwania, kolejno z dnia 21 marca 2002r. i z dnia 4 kwietnia 2002r., do udzielenia wyjaśnień w sprawie i dostarczenia żądanych materiałów [k. 3 i 4], informując jednocześnie o możliwości nałożenia sankcji

---

80-824 GDAŃSK, UL. PODWALE PRZEDMIEJSKIE 30

TEL. (058) 346-29-32, TEL/FAX (058) 346-29-33, TEL. CENTRALA (058) 301-50-21

E-MAIL: GDANSK@UOKIK.GOV.PL

finansowych, przewidzianych art. 101 ustawy. Również i na te ponaglenia K nie odpowiedziała. Pismo z dnia 4 kwietnia 2002r. zostało przesłane Spółce za zwrotnym potwierdzeniem odbioru i odebrane przez adresata dnia 5 kwietnia 2002r. [k. 5]. Nie budzi żadnych wątpliwości okoliczność, że kontrolowany przedsiębiorca miał pełną wiedzę nie tylko co do ciężącego na nim obowiązku współpracy z Prezesem Urzędu, ale również co do zakresu, jak i terminu przekazania żądanych informacji.

Tak więc, pomimo trzykrotnych wezwań, Spółka świadomie uchylała się od udzielenia jakiegokolwiek odpowiedzi, tym samym uniemożliwiając organowi antymonopolowemu realizację, nałożonych na niego ustawą, zadań. W związku z tym, Prezes Urzędu, mając na uwadze nieskuteczność środków, użytych dla wyegzekwowanie żądanych informacji, w celu przymuszenia skarżonego przedsiębiorcy do ich udzielenia, w dniu 29 kwietnia 2002r. postanowił o wszczęciu postępowania antymonopolowego w sprawie nałożenia na Spółkę K S.A. w S, w oparciu o art. 101 ust. 2 pkt 2 b ustawy, kary pieniężnej.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Spółka dnia 22 maja 2002r. przekazała wymagane materiały [k. 12-146]. Następnie w piśmie z dnia 4 czerwca br. wyjaśniła ona, iż powodem braku reakcji było niedostarczenia pism Urzędu do właściwych służb Spółki, jednocześnie przyznając, iż *„zdaje sobie sprawę że formalnie dopuściła się naruszenia prawa antymonopolowego”* i wnioskuje o *„wyróżumiałość oraz uwzględnienie usprawiedliwienia”*.

ORGAN ANTYMONOPOLOWY ZWAŻYŁ I USTALIŁ, CO NASTĘPUJE:

Kompetencje Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów określa szczegółowo art. 26 ustawy o ochronie [...], a ich zakres obejmuje zarówno zadania orzecznicze (por. art. 26 pkt 2), jak i pozaorzecznicze, do których należy m.in. sprawowanie kontroli przestrzegania przez przedsiębiorców przepisów ustawy (art. 26 pkt 1). Z kolei, w świetle art. 45 ust. 1 każdy przedsiębiorca i związek przedsiębiorców posiadający dokumenty, dane i informacje jest obowiązany do ich udostępnienia lub przekazania organowi antymonopolowemu na jego żądanie i to niezależnie od tego, czy materiały te są niezbędne na potrzeby toczącego się postępowania administracyjnego, czy też dla realizacji zadań pozaorzeczniczych (por. w tej sprawie wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 16 grudnia 1998r., sygn. akt XVII Ama 62/98); w wypadku odmowy zadośćuczynienia temu żądaniu lub gdy dostarczone dane i informacje są nierzetelne Prezes UOKiK może, stosownie do treści art. 101 ust. 2 pkt 2 b ustawy o ochronie [...], nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną stanowiącą równowartość od 200 do 5.000 euro.

Jeżeli zatem Prezes UOKiK, mając na względzie wynikający z treści art. 26 ustawy antymonopolowej obowiązek sprawowania kontroli przestrzegania jej przepisów przez przedsiębiorców – powziąwszy uprzednio wiadomość o dokonanej operacji kapitałowej, która mogła podlegać obowiązkowi zgłoszenia – zwrócił się do Spółki K z żądaniem przekazania mu informacji niezbędnych do potwierdzenia, bądź odrzucenia tego domniemania, to zgodnie z treścią art. 45 ustawy, przedsiębiorca ten zobligowany był – nie chcąc narazić się na zarzut „nieudzielenia danych i informacji” – temu żądaniu zadośćuczynić.

Tymczasem, zarówno pierwsze, jak i kolejne wystąpienia organu antymonopolowego przesłane do Spółki nie spowodowały – pomimo ponagleń – żadnej reakcji adre-

sata. Odpowiedź na zawarte w piśmie Urzędu pytania wpłynęła dopiero w dniu 22 maja 2002r., tj. po terminie wszczęcia przez Prezesa UOKiK postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

Prezes UOKiK, mając na względzie powyższe okoliczności, a także stanowisko Sądu Antymonopolowego zawarte w wyroku z dnia 16 grudnia 1998r., sygn. akt XVII Ama 62/99 ¹, uznał, iż przesłanki niezbędne do nałożenia na Spółkę K kary pieniężnej, zostały spełnione.

Jest bezsporne, iż nakładanie kar na podstawie art. 101 ust. 2 pkt 2 b ustawy, w granicach tamże określonych, odbywa się w trybie uznania administracyjnego, co oznacza to, że o rzeczywistej ich wysokości decyduje w danej, konkretnej sytuacji organ antymonopolowy w oparciu m.in. o kryteria wskazane w art. 104 ustawy oraz kierując się założeniem, zgodnie z którym nakładana sankcja winna spełniać zarówno funkcję represyjną, jak i prewencyjną (dyscyplinującą), przy czym w zależności od okoliczności sprawy preferuje się pierwszą lub drugą z nich. Wskazany przepis ustawy o ochronie [...] stanowi, że Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość od 200 do 5 000 euro, jeżeli, choćby nieumyślnie przedsiębiorca nie udzielił informacji żądanych, przez Prezesa Urzędu, m.in. na podstawie art. 45 ustawy. Zgodnie z art. 115 wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary.

Minimalny wymiar kary, o której mowa w art. 101 ust. 2 pkt 2 b ustawy antymonopolowej, wyliczony zgodnie z wytycznymi zawartymi w art. 115 ustawy wynosi;

.....

natomiast jej maksymalna wysokość;

.....

Mając na uwadze udowodnioną okoliczność niewywiązania się przez Spółkę KAPENA z obowiązku udzielenia informacji na wezwanie Prezesa Urzędu organ antymonopolowy nałożył na Spółkę, karę pieniężną w wysokości ..... zł, a więc ustalił jej wymiar na minimalnym, określonym w ustawie, poziomie.

Nakładając minimalną wysokość kary, organ antymonopolowy, oprócz przesłanek wskazanych art. 104, uwzględnił również następujące okoliczności, powalające na przyjęcie założenia, że w przedmiotowej sprawie wymierzona sankcja powinna spełniać przede wszystkim funkcję prewencyjną, tj.:

- naruszenie przez skarżoną Spółkę przepisów ustawy antymonopolowej miało miejsce po raz pierwszy,

---

¹ Zgodnie ze wskazówką Sądu Antymonopolowego, „z nieudzieleniem danych i informacji na żądanie Prezesa UOKiK mamy do czynienia, w rozumieniu art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy antymonopolowej, z upływem terminu wyznaczonego przedsiębiorcy na przedłożenie stosownych materiałów”; **zakres art. 16 ust. 2 pkt 1 obejmuje zatem nie tylko nieudzielenie określonych informacji, ale także zwłokę w wyznaczonym terminie ich przekazania** (podkr. UOKiK), a przyjęcie zawężającej interpretacji powołanego przepisu (z pominięciem zwłoki) oznaczałoby „zgodę na bezkarne blokowanie przez przedsiębiorcę zadań Prezesa UOKiK określonych przepisami ustawy, co byłoby trudne do zaakceptowania”. Zaprezentowane stanowisko odnosi się, co prawda, do przepisów ustawy z dnia 24.02.1990 r. o przeciwdziałaniu [...], ale uznać należy, że nadal pozostaje aktualne.

- w ocenie Prezesa UOKiK przedsięwzięte środki okazały się być wystarczające dla osiągnięcia spodziewanego jej celu, tj. skutecznego wyegzekwowania od Spółki K wymaganych informacji niezbędnych do rozpatrzenia toczącej się w Urzędzie sprawy.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Z upoważnienie Prezesa Urzędy

Roman Jarząbek

Dyrektor Delegatury UOKiK w Gdańsku